

Videokonst av
Su-Mei Tse
Konsthallen
Kulturhuset i Luleå

På ena väggen i Konsthallens mörkklagda ”mellanrum” projiceras en video med en kvinnlig cellist på en solbelyst gulgrön äng, sittande en bit in i bilden med ryggen mot betraktaren. Scenen för tankarna till Caspar David Friedrich högromantiska målningar med storslagna naturscenerier där den lilla människans ryggtafva avtecknade sig mot den vilda, obändiga men vackra naturen. Avlägset i fonden, förlorande sig i blått, tornar en massiv klippvägg upp sig. Med vemodiga cellofraseringar spelar cellisten ekoduet med sig själv. Människan spelar och naturens svarar, ibland med fördröjning, ibland simultant. Det är vackert och tänkvärt. När jag sedan var där i tisdags var celloljudet förstärkt med ett hårresande vinande som jag till förstone trodde var en del av videon och som jag missat när jag såg den på premiärdagen. Det visade sig att ljudet härrörde från de stora glasdörrarna som vetter mot norra hamnen. Det var ett drag i dörrarna som gav kalla kårar efter ryggraden men som mycket väl kunde korrespondera med klipplandskapet, men jag betvivlar att konstnärinnan Su-Mei Tse hade tänkt sig ha interaktion mellan den vindpinade vägbanken utanför Konsthallen och väggprojektionen. Su-Mei Tse var en relativt okänd konstnär när hon vann guldlejonet på biennalen i Venedig 2003. Ovannämnda verk *Ekot* och den andra videon *Öknens gatsopare* som här presenteras i samma rum ingick i hennes kollektion på biennalen.

Vinandet från dörrarna i konsthallen blandas med celloekon och ljudsensationen av sand som sopas i små högar av en mängd renhållningsarbetare iklädda skyddskläder från Paris, utplacerade i ett ökenlandskap. Det handlar inte om mode utan är en referens till studietiden då Su-Mei Tse bodde i den franska huvudstaden och upplevde ljuden från stadens morgonarbeten.

Det sisyfosiska sopandet leder ingenstans, sandhögarna varken växer eller krymper. Nåja, man har ju i alla fall någonting att göra, och man får ju arbeta ute i solskenet, som min far förnöjsamt skulle ha uttryckt sig (eller var det bara för att intala någon något som han sa så..?) Videorna ger fler frågor än svar och det är ju faktiskt en av konsten uppgifter. Dock tycker jag att bildkvaliten skulle kunna vara bättre. Klippen är illa dolda och skärpan lämnar en del övrigt att önska. I konstsammanhang tycks sånt numera sakna betydelse men jag kan inte komma ifrån att för mig är formen mycket viktig för upplevelsen.

Varför accepterar man sämre hantverk av konstnärer än av andra? Inte det allra simplaste dataspel kunde marknadsföras med motsvarande brister i teknik men för konstens vidkommande är sånt numera tyvärr legio.

Bertil Sundstedt